

ПИНГВІН АЙНШТАЙН

Айона Рейнджлі

ПИНГВІН АЙНШТАЙН

Намалював Дейвід Теззімен

Переклала з англійської Ольга Ренн

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.111-31-93

Р 35

EINSTEIN THE PENGUIN

Text © Iona Rangeley 2021

Illustrations © David Tazzyman 2021

Translation © 2022, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

Рейнджлі Айона

Р 35 Пінгвін Айнштайн [Текст] : повість / Айона Рейнджлі ; пер.
з англ. Ольги Ренн. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. —
224 с.

ISBN 978-966-448-078-6

Одного похмурого передрізвяного дня, аби не нудитися вдо-
ма, родина Стюартів вирушає до Лондонського зоопарку. Дітям,
Артурові та Імоджен, так сподобався один дружелюбний пінгвін,
що вони захотіли забрати його додому. Але хто ж забирає тварин із
зоопарків? Та іноді тварини приходять самі! Того ж вечора пінгвін
із рюкзачком за спиною з'являється у Стюартів на порозі й пере-
вертає їхнє розмірене життя з ніг на голову!

Айнштайн, новий пернатий друг сім'ї, допомагає Артурові по-
долати невпевненість у собі, а Імоджен — повірити в її детективні
здібності. Але ж чому пінгвін утік із зоопарку? Юна інспекторка
Імоджен та її помічник Артур беруться за розслідування.

Розгортайте цю дивовижно дотепну книжку й будьте готові зу-
стріти найнезвичайнішого пінгвіна у власному домі!

УДК 821.111-31-93

*Присвячую цю книжку моїм батькам —
навіть попри те, що вони так ніколи
й не дозволили мені завести пінгвіна*

© Айона Рейнджлі, текст, 2021

© Дейвід Теззімен, ілюстрації, 2021

© Ольга Ренн, переклад

з англійської, 2022

© Видавництво Старого Лева,

українське видання, 2022

ISBN 978-966-448-078-6 (укр.)

ISBN 978-0-00-847596-3 (англ.)

Усі права застережено

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Лондонський зоопарк

Ця історія трапилася дуже давно, ще минулого Різдва, коли Стюарти зустріли Айнштайна.

То було Різдво з тих холодніших. Із тих, коли дні завершувалися швидко й забували вчасно початися, а чарівні вогники на вулиці не надто примиряли з померками.

— Чим би нам розважити дітей? — запитала місіс Стюарт у свого чоловіка якось у суботу, незадовго до початку грудня. Пізній ранок був пронизливо зимним, і ніхто не наважувався висунути носа на вулицю.

— Зовсім не хочеться, щоб вони надто сильно нудьгували. Імоджен може знову пофарбувати кота.

Містер Стюарт зітхнув у своє горнятко з чаєм і перегорнув сторінку газети.

— А вона не задоросла для такого?

— Не знаю, — відказала місіс Стюарт. — Може, й так.

Саме тієї миті діти займалися своїми справами у вітальні. Шестирічний Артур малював у блокноті, а тим часом Імоджен, його старша сестра, сиділа по-турецьки в кутку і крутила перемикачі радіо. Часом радіо видавало шипіння, а потім знову замовкало, і дівчинка тріумфально оголошувала братові, що «вона його зремонтувала».

— То, може, ходімо у зоопарк! — раптом запропонувала місіс Стюарт.

— У зоопарк? — перепитав містер Стюарт.

— Так! — відказала місіс Стюарт, яка, власне, помітила рекламне оголошення на звороті чоловікової газети. — Артур, напевне, буде радий помалювати тварин!

Містер Стюарт насуплено дивився на статтю, яку саме читав. Ідея піти в зоопарк йому сподобалася. Це ж класно: ану ж він побачить там лева!

— Ну гаразд, — обережно промовив він. — Якщо ти гадаєш, що дітям це сподобається.

— Імоджен! Артуре! — покликала місіс Стюарт.

Імоджен в'їхала на кухню, ковзаючи по слизькій плитці. За якусь мить її брат спокійно зайшов за нею.

— Взувайтесь та вдягайте пальта. Ми йдемо в зоопарк.

— У зоопарк? — спитав Артур.

— Так. Розважимося собі. Надворі дуже холодно, тож закутайтесь. Імоджен, де твій светр? Ти ж не загубила його знову, правда?

Кілька хвилин сімейство метушилося. Светр Імоджен відвоювали у кота, а ще відбулися три окремі суперечки щодо шарфів.

Коли Стюарти вийшли на вулицю і попрямували до автобусної зупинки, небо набуло нового відтінку

сірого, а сонце, що, без сумніву, знудилося чекати, заховалося за високими деревами на краю лісопарку Гемпстед.

— Холодно, — сказала Імоджен, неохоче беручи татову руку, коли вони переходили вулицю.

— А я ж казала тобі взяти шарф, любя, — мовила місіс Стюарт, яка йшла попереду.

— Мій шалик — рожевий! — запротестувала Імоджен. — А рожевий колір мені більше не подобається!

— Їй уже дев'ять, знаєш, Рейчел, — сказав містер Стюарт, усміхаючись. — То вже дуже доросла.

В автобусі, як завжди в суботу по обіді, було напхано людей із торбами й парасолями. Вільних місць для всіх не знайшлося, тож Артур всівся мамі на коліна, а Імоджен стояла собі у проході, весело гойдаючись на поручні щоразу, як автобус різко зупинявся.

Коли Стюарти вийшли з автобуса, небо ще дужче посіріло, а холоднющий

